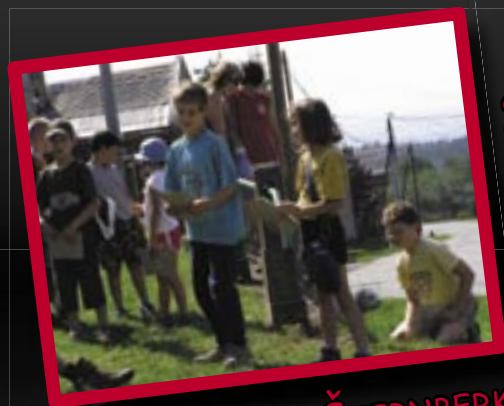

PÁTHFINDER

TUKANI ŠTERNBERK

oddíl 28

Strakonický groš

PŘEDAT POSELSTVÍ

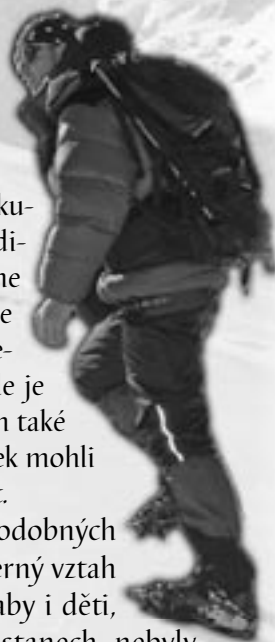
Dnešní úvodníček píšu v atmosféře Vánoc. Ještě včera lidé uklízeli, nakupovali, vařili, pekli, zdobili a balili, aby na Štědrý večer mohli prožít jedinečnou atmosféru Vánoc. Večer je to vskutku důležitý, jeho přípravě jsme připraveni věnovat mnohdy více úsilí, času a peněz, než kolik věnujeme jiným věcem během celého roku. Co se pak děje, když jako rodina usedneme k míse bramborového salátu, místnost provoní rybí polévka, na stole je nejroztodivnější cukroví a ovoce, na které si jen vzpomeneš? Mnoho rodin také doplní interiér svého bytu o kousek lesa, aby pak pod ozdobený stromček mohli svým nejbližším připravit mnoho dáreků, kterými jim chtějí udělat radost.

Co je smyslem tohoto večera? Židé měli ve svém běžném roce řadu podobných dnů, jejichž smyslem vždycky bylo nejen na vlastní kůži prožít svůj niterný vztah s Bohem, ale především předávat poselství další generaci. To proto, aby i děti, které již nezažily vyvedení z Egypta ani cestu po poušti a pobyt ve stanech, nebyly u toho, když byl znovu zasvěcen chrám, nezažily atmosféru smíření ve svatyni, nemohly zahlédnout Hospodina, který se v tom kterém okamžiku viditelně dotkl svého lidu, mohly jej tímto způsobem lépe poznat a také mu v důvěře svěřit svoji budoucnost. Svátek byl velikou zodpovědností rodičů, kteří způsobem jeho prožití předávali poselství.

Nejsou to však jen svátky, je tady sobota, rodina a dovolíte-li i Pathfinder. Tedy řada příležitostí, kdy můžeme dětem předávat poselství o své víře. Předat jim poselství o tom, že zde nejsme ještě doma, že jsme poutníci, kteří se těší na svůj budoucí domov. Poselství o Bohu, který dělá všechno pro to, aby náš život byl velikým dobrodružstvím, ne velikou tragédií. Poselství o Ježiši, který se nejen kdysi kdesi narodil, ale hlavně zemřel a potom vyšel z hrobu a tím nám otevřel skutečné dveře k trvalému a nepředstavitelně kvalitnímu životu.

Ne, já nemluvím o přednášce na téma...! Mluvím o atmosféře, o společném prožívání, o zkušenosti. Pravidelně se setkávám s výtkami, že Pathfinder je místem pro pouhé pobavení dětí, nebo rodiče svým přístupem vyjadřují, že v něm nevidí víc než zájmový kroužek. Snad mají v některých případech pravdu. To však nesmí být důvodem rezignovat na způsob, kterým lze předávat poselství. Podobně jako smysl mnoha rodin ohrožuje veliká časová zátěž v zaměstnání, nejedna sobota je ukryta pod nánosem zvyku, nepochopení, únavy a spěchu.

A o čem vlastně byly ty vaše Vánoce? Snědli jste večeri, rozbalili dárky a posadili se před televizi? Škoda, každý příští den, sobota, svátek, ale také rodina, církev nebo Pathfinder jsou novým prostorem k předávání poselství. My dospělí máme zodpovědnost za ty, kteří do tohoto světa vstoupili teprve nedávno. Život je přece víc, než co budeme jíst, co budeme pít a co si oblékáme. Život má perspektivu jen v Božím království. Vidí to na tom tvém životě tvoje děti?

DAWY

JAK JSME S DĚTMI POUŠTĚLI DRAKY

Bylo krásné odpoledne. Slunce hrálo jako na jaře a vítr tu a tam dával o sobě vědět. No to se ví, že nás to neodradilo. Když už jsme ty draky tak pracně stavěli, přece je teď nenecháme odpočívat. Když drakiáda, tak drakiáda. A tak jsme vyrazili za místní hřbitov, kde jsme je na poli chtěli pouštět. Byli jsme čtyři kluci a děda Gill.

„Musíš rychleji utíkat a zjistit, odkud fouká vítr,“ volal jsem na kamarády. A pořád dokola. Zkoušeli jsme to stále, ale ti naši draci jakoby stávkovali. Ne a ne vzlétnout. Za chvíli jsme už nemohli.

Pohled na naše draky byl ubohý. Naše rychlost jim při tom vláčení polem moc neprospěla, a tak se z nich začaly stávat takové polorozpadlé předměty. Děda Gill se smál. To se ví, on, starý mazák a znalec, pamatoval jiné drakiády.

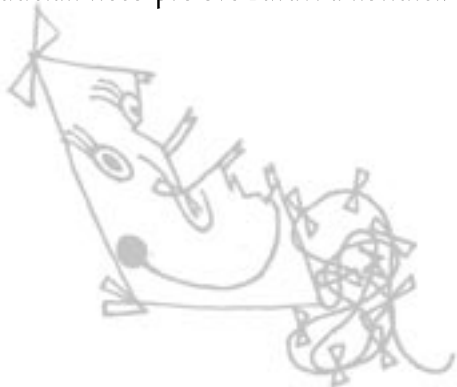
Později přišly také dvě kamarádky — Janička s Haničkou. I ony si přinesly draka. A světe div se, všem nám to pěkně natřely. Jejich drak sice nevydržel ve vzduchu o moc déle než ti naši draci, ale jedno prvenství jim určitě patřilo. Vylétl jim výše než nám. Tak nám nezbývalo, než jim vyjádřit patřičnou úctu a obdiv.

Blížil se konec. Slunce už pomalu zapadalo a nám se naskytl nádherný pohled na vzdálené, sluncem ozářené hory. A po větru ani památky. Všude byl klid, příroda šla pomalu spát.

Museli jsme všichni souhlasit s tím, že toho dne jsme nejvíce litali po poli my — jako draci.

Děda Gill byl spokojený. Nafotil spoustu pěkných fotek. A my? My jsme alespoň udělali něco pro své zdraví a kondici. Vždyť správný Pathfinder o ně pečuje.

LUBOŠ ČAPEK, ODDÍL 118, OPAVA

MODLITEBNÍ STROM

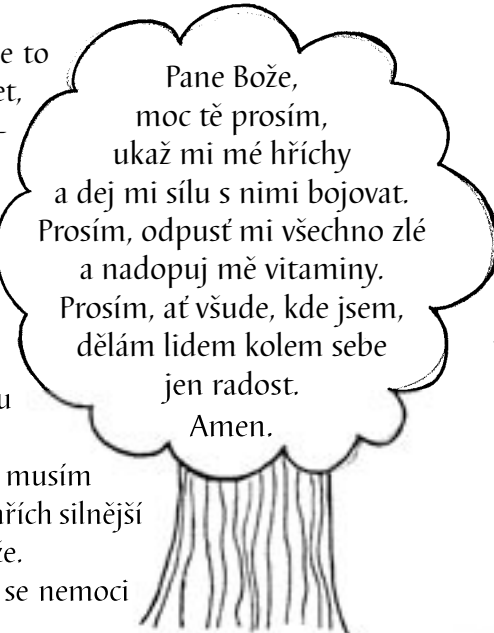
Už třetí den ležím v posteli s chřipkou. Bolí mě celé tělo, svaly a hlava. Vůbec se mi to ale nehodí. Je tolik věcí, které chci udělat! Takhle nic nestihnu. Ale Pán Bůh mě zastavil. V posteli mám mnoho času na přemýšlení. Pořád přemýšlím, co ještě udělat, aby mi bylo líp. Zjistila jsem, že nejdůležitější je zbavit se nemoci. Všechno ostatní jde stranou.

A tak mě napadá, že s hříchem je to také tak. Je to také taková nemoc. Pokud hřích budeme přehlížet, přeroste a bude to velmi zlé. Je proto také nejdůležitější zastavit se a zbavit se hříchu. Jak? Nejdříve musíme zjistit, v čem hřešíme – to znamená, co děláme špatně, co ubližuje druhým. No a pak už jen to nejdůležitější: zbavit se toho. Všechno ostatní jde stranou. Jak? Účinným lékem na vyléčení hříchu je modlitba. Popros Pána, aby ti odpustil a aby ti pomohl už to nikdy nedělat. Potom jsou také důležité vitaminy – to jsou dobré skutky.

Někdy ale přijde krize. Vždy večer se mi přitíží a musím si vzít tabletku navíc. Stejně tak ty, když vidíš, že je hřích silnější než ty, začni se modlit. Pán Bůh ti zaručeně pomůže.

A nemysli si, že to půjde ze dne na den. Zbavit se nemoci nebo hříchu je pěkně zdlouhavé.

Tak nám všem přeji to nejdůležitější: zdraví a sílu překonat naše hříchy.

Pane Bože,
moc tě prosím,
ukáž mi mé hříchy
a dej mi sílu s nimi bojovat.
Prosím, odpusť mi všechno zlé
a nadopuj mě vitaminy.
Prosím, ať všude, kde jsem,
dělám lidem kolem sebe
jen radost.
Amen.

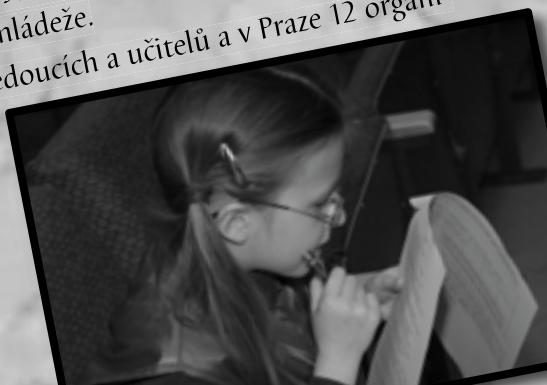
JADV

S T E Z K A

Skončila celostátní soutěž ve znalosti Bible STEZKA PÍSMÁKŮ 2007 za účasti 292 účastníků (z toho 1 mimo pořadí) v kole prvním a 74 soutěžících (z toho 8 mimo pořadí) v kole druhém.

Účastníci soutěžili za své rodiny, Klub Pathfinder, Junáka, za církve: BJB, CASD, ČCE, ECM, KS, ČRK a také za církevní školy a skupiny mládeže.

Na soutěž v místě bydliště dohlíželo 47 rodičů, vedoucích a učitelů a v Praze 12 organizátorů.

ŽELVÍ VÁNOČNÍ VÝPRAVA

23. prosince jsme se vydali do lesa, abychom udělali radost zvířátkům. Ozdobili jsme jim stromeček a zahráli na flétny jednu koledu (jen jednu proto, že víc nešlo vydržet – umrzly by nám prsty). Také jsme zvířátkům dávali malé dárečky.

V okolí Žďáru jsou tyto krásné sochy. Vytvořil je jeden mladý šikovný člověk.

ŽELVA HANA (+ JADV)

Tato socha se jmenuje Mamlas a je to hlava skřeta.

A tato socha je Hamroň – podle Hamrů nad Sázavou. Je to něco mezi šnekem a žabou.

P Í S M Á K Ů

Soutěž probíhala v městech:

Blansko, Brandýs nad Labem, Brno, Bučina, Děčín, Frenštát pod Radhoštěm, Frýdek-Místek, Havířov-Suchá, Havířov-Šumbark, Havlíčkův Brod, Hranice, Choceň, Jičín, Jindřichův Hradec, Klatovy, Loukov, Mladá Boleslav, Neratovice, Nymburk, Opava, Oskava, Ostrava-Svinov, Písek, Plzeň, Praha, Příbram, Radošovice, Stará Boleslav, Telč, Valtice, Veselí na Moravě, Vimperk, Vysoké Mýto, Žatec a Žďár nad Sázavou.

První kolo se konalo v místě bydliště, resp. setkávání soutěžících, druhé kolo hostila dne 17. listopadu 2007 modlitebna Bratrské jednoty baptistů v Praze 3.

PODZIMNÍ SRAZ JIŽNÍHO KŘÍŽE – GROŠ

Do svého měšce přidávám další z jihočeských grošů. Tentokrát strakonický. Připravili jej novopečení vůdcové naší oblasti.

Strakonice. Co o nich vím? Dudácký festival, zašlá sláva motocyklů ČZ, kamenný hrad nad řekou Otavou.

Při vstupu na nádvoří upoutá mou pozornost znak v portálu hradní brány. Bílý osmihrotý kříž (známý též jako maltézský) v červeném poli. Znak rytířského řádu Johanitů. Tento symbol odnesl mé myšlenky od dětských her do daleké minulosti. Ano, protéklo mnoho vody nad zlatonosnými otavskými písky od dob, kdy tento region ovládali ze Strakonického hradu Johanitě, tedy přesně řečeno členové Řádu sv. Jana Křtitele. Tito mniši-válečníci spravovali své panství rukou v železné rukavici. Obrazně i doslova. Byli profesionálními válečníky a byli také odhodláni silou meče prosazovat vůli muže hledícího na svět z papežského trůnu.

Až jednou... Ó ta hanba! Právě v srdci prácheňského kraje se rodí hnutí hlásající svobodu svědomí a vyznání. Rovnost před Bohem stvrzují tito kacíři společným přijímáním těla i krve Páně. A symbol této rovnosti si tito buřiči nosí všude s sebou. Ten hnusný, nepozlacený a papežem neuznaný kalich!

Zadupat do země! Vybit do posledního! Vždyť ten mor svobody a rovnosti se šíří po celém království! A tak v březnu 1420 vyjelo tisíc plně ozbrojených železných jezdců od Strakonického hradu a nad přilbami jim vlály korouhve s bílými kříži. Jejich plán? Dohnat a rozmetat houf čtyř set vyznavačů Husova učení. Čtyři stovky prostých lidí — mužů, žen a dětí — kteří směřovali od Plzně k Hradišti u Sezimova Ústí. (Toto místo bude pojmenováno po biblické hoře Tábor.) Naproti jim, se stejným záměrem, jelo dalších tisíc jezdců královské hotovosti z Písku. A skutečně, po pár hodinách se jim podařilo oněch čtyři sta kališníků dohnat u malé obce Sudoměře.

Jak to dopadlo, si můžete přečíst v učebnicích dějepisu. První a zdaleka ne poslední výprask si odtud odnesli válečníci se znamením kříže. Začalo období tzv. husitských válek. Žádná válka nepřinese mnoho dobrého. Tak ani nyní. Často slyšíme o tom, co husité pobořili a spálili. Hrůza! Zároveň se z nějakého důvodu nehodí mluvit o všech těch papežských bulách slibujících odpuštění nejhrůznějších skutků tomu, kdo skopí své zbraně krví vyznavačů kalicha, včetně žen a dětí. Jsou to výnosy ospravedlňující ve jménu „svaté matky církve“ vraždění, znásilňování a rabování...

Stojím v bráně Strakonického hradu a dívám se na ono znamení. Jaký zápas budou muset podstoupit moji kamarádi, kteří si tu dnes bezstarostně hrají? A dokážu já jako jejich vedoucí rozpoznat, kde je pravda a kde klam? Obstojím ve zkoušce víry?

A... Snad to bylo jen mámení smyslů, snad jen poryv větru, ale na okamžik jsem zaslechl ten nápěv od hráze sudoměřských rybníků: „...Od Boha žádejte pomoci a doufejte v něho... Nepřátel se nelekejte a na množství nehleďte...“

BIBLICKÁ PŘÍBĚHKA

Nedávno byl Nový rok. Mnoho lidí si na Nový rok dává různá předsevzetí. Berou tuto dobu jako nějaký předěl. Mají pocit, že něco starého končí a něco nového začíná. Mají naději, že mohou zahodit své staré „já“ a mohou se stát lepšími. Většina lidí se ale časem vrátí do zaběhnutých kolejí a na onen magický okamžik „Nového roku“ zapomene.

Většina křesťanů bere Nový rok jako možnost jak poděkovat Hospodinu za všechna požehnání v uplynulém roce a vyprošují si požehnání pro ten nový rok. Někteří možná se svým Bohem znovu uzavřou smlouvu.

I já jsem kdysi zažil takový předěl v mém životě. Nebylo to tuším na Nový rok, ale o to tady teď nejde. Také jsem s Hospodinem uzavíral novou smlouvu. Přesněji řečeno, Hospodin uzavíral smlouvu se mnou.

Ale pěkně popořádku. Celý život miluji svého Boha. Žil jsem si se svojí rodinou ve velkém a krásném městě. Ale jednou ke mně promluvil Hospodin a řekl mi, že mám opustit svůj domov a vydat se do země, kterou mi ukáže. Prorokoval, že ze mne udělá velký národ, že budu všem lidem požehnáním. Byl to pro mě šok. Dá mi novou zemi, dá mi potomstvo... Možná ani ta země pro mě nebyla tak nepravděpodobná, jako spíše vídina toho, že bych mohl mít nějaké děti. Ale miluji svého Boha, a tak jsem sbalil všechny věci a s celou rodinou jsme se vydali na cestu. Důvěřoval jsem Bohu.

Nebudu vyprávět celý svůj příběh, to by bylo na dlouho, ale musím říct, že cesta ke splnění Božího proctví byla dlouhá. Moje žena se velmi těšila, že otěhotní a bude mít syna. Jenže roky ubíhaly, my stárli a dítě žádné. Postupem času jsme ztratili prvotní nadšení a musím říct, že jsme už ani v narození dítěte nevěřili. Moje žena to vyřešila po svém. Narodil se mi syn. Ale ne z mé ženy. Mysleli jsme, že se tím vše vyřeší. Jak moc jsme se ale mýlili!

Po dlouhých letech ke mně Hospodin znovu promluvil. A to byl ten předěl, o kterém vám chci vyprávět. Byl jsem velmi, velmi starý, když se mi Hospodin ukázal.

Uzavřel se mnou smlouvu. Znovu mi zaslíbil, že se stanu praotcem velkého davu. Dokonce mi změnil jméno. Už jsem se neměl jmenovat „otec je vyvýšený“, ale „otec hlučícího davu pronárodů“. Nikdy nezapomenu na ta slova: „Převelice tě rozplodím a učiním z tebe pronárody, i králové z tebe vzejdou.“

To byl onen „magický den“. V ten den jsem dostal novou sílu jít dál a důvěřovat. A vyplatilo se mi to. Hospodin splnil svá proctví. Narodil se mi krásný syn. A my jsme měli o jeden velký důvod navíc, proč se smát.

Kdo je hrdina příběhu?

Jaké nové jméno mu dal Hospodin v den smlouvy?

Jak se jmenovala jeho žena?

A jak dítě, které se jim narodilo?

PŘEDSTAVUJEME SE

TUKANI ŠTERNBERK – ODDÍL 028

Náš oddíl „Tukani“ ve Šternberku byl založen v roce 1996 pod pořadovým číslem 28. V průběhu těchto let jsme společně prožili mnoho hezkých chvil, ale také se nám občas nedařilo vše tak, jak bychom si přáli. V současné době hledáme svoji novou tvář, protože zakládající členové našeho oddílu už dospěli. Stále se však spolu ještě setkáváme na našich tradičních akcích, jako je „Vítání jara“, „Podzimní potlach“, „putáky“, každoroční chození do tělocvičny atd.

Letos jsme se po delší pauze rozhodli uskutečnit „Pálení prázdnin“ s večerním táborákem a lampiónovým průvodem. Tato akce se podle ohlasu účastníků vydařila. Bylo to i díky rodičům dětí, kteří nám při hrách pomáhali.

Do budoucna bychom rádi náš oddíl omladili, ale zatím se nemáme kde scházet. A proč se jmenujeme „Tukani“? To proto, že se nám tento pozoruhodný pták líbí pro svoji společenskou a hravou povahu.

Mimo jiné jsme asi pět let vydávali měsíčník „Tukánek“, ve kterém jsme členy našeho sboru informovali o dění v oddílu, o různých aktivitách sboru, dále tam byly příběhy, zkušenosti, zajímavosti z přírody atd. Nyní se pokoušíme vydávat občasník „Jantarová stezka“ pro celou naši olomouckou oblast. Zatím první číslo vyšlo v lednu a pro zdravotní potíže připravujeme druhé číslo až nyní. Tuto tiskovinu jsme pojmenovali „Patfík“ a měla by sloužit k lepší informovanosti o dění v této naší oblasti.

Doufáme, že se nám náš počinek propagace Klubu Pathfinder touto formou ve sborech podaří a přispěje k lepší spolupráci mezi oddíly v této oblasti. O tom zase někdy jindy.

To ukáže čas. Některé výše uvedené akce organizujeme rovněž jako okrskové. Na několika fotografiích z našich akcí se s námi můžete seznámit. Možná zjistíte, že někoho z nás již znáte.

PAVEL KREUZIGER

Podrobnosti o Pathfinderu a o akcích najdete na internetových stránkách:

www.pathfinder.cz • www.pathfinder.sk

Redakce: Jana Dvořáčková, Za Opusem 1231, 156 00 Praha 5 - Zbraslav

e-mail: advent@pathfinder.cz